

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

ČTVRTLETNÍK SPOLEČNOSTI KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU 1/2011

„Řekni bolavému lidstvu,
ať se přitulí k mému
milosrdnému Srdci,
a já je naplním pokojem.“

(Den. 1074)

Milí přátelé,

v době, kdy dostáváte do svých rukou první číslo „Apoštola“, není už slyšet novoroční přání, dávno odezněly silvestrovské zábavy a ohňostroje. Za námi je už čtvrtina nového roku, nové zkušenosti, dobré i těžké, veselé i smutné.

Z mnoha přání nosíme všichni ve svém srdci jedno: touhu po pokoji. I když si to často možná ani neuvědomujeme, mnoho našeho úsilí směřuje právě k tomu, abychom našli pokoj pro své srdce. V každé věci, která se nám zdá nutná a potřebná, vidíme zrnko pokoje, semínko, od kterého očekáváme, že z něj tento pokoj a štěstí vykvete. Bylo by zajímavé a pro nás všechny dobré, zamyslet se nad tím, kde všude a v čem hledáme pro sebe pokoj.

Proto se také v tomto čísle chceme zeptat: Kdo nám přináší opravdový pokoj? Kdo je schopen nasytit strašný hlad po pokoji, který je v našem srdci?

V době, kdy vychází toto číslo, celá církev hledí na Krista, který stojí před svými učedníky ve Večeřadle a říká: „Pokoj vám.“ Není to jen pozdrav, je to skutečný dar pokoje, který svět dát nemůže! Ať tento pokoj je ve Vás! Jeho pokoj.

P. Wojciech Zubkiewicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Časopis zaměřený na šíření úcty k Božímu milosrdenství

Vydává: Vychází čtyřikrát do roka
Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:
Jámy 71, 592 32 Jámy
tel.: 566 502 859, mob.: 774 521 531
e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení: KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce: šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkiewicz SAC,
MUDr. Markéta Knobová,
Mgr. Dora Švachová,
Bc. Robert Pecha

Fragmenty z Deníku sv. Faustyny:
© Zgromadzienie MB Miłosierdzia,
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: archiv ABM

Grafická úprava: Josef Karhan

Cena: Není stanovena. Redakce a tisk se hradí z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele (viz bankovní spojení).

Imprimatur: Církevní schválení
– Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá P. W. Zubkiewicz SAC
MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk: Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.
511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo – Mons. F. V. Lobkowicz . . .	3
Pokoj v nepokoji	5
Jak dosáhnout pravého pokoje?	8
Dramatický zápas dobra se zlem	10
K zamyšlení	13
„Svůj pokoj vám dávám...“	14
Rozhovor	17
Poslání a spiritualita s. Faustyny	20
První kongres o Božím milosrdenství . . .	23
Pozvánka na pěší pouť	27
Budete mými svědky	28
Na apoštolských cestách	30
Nabídky, literatura	34
Informace	35

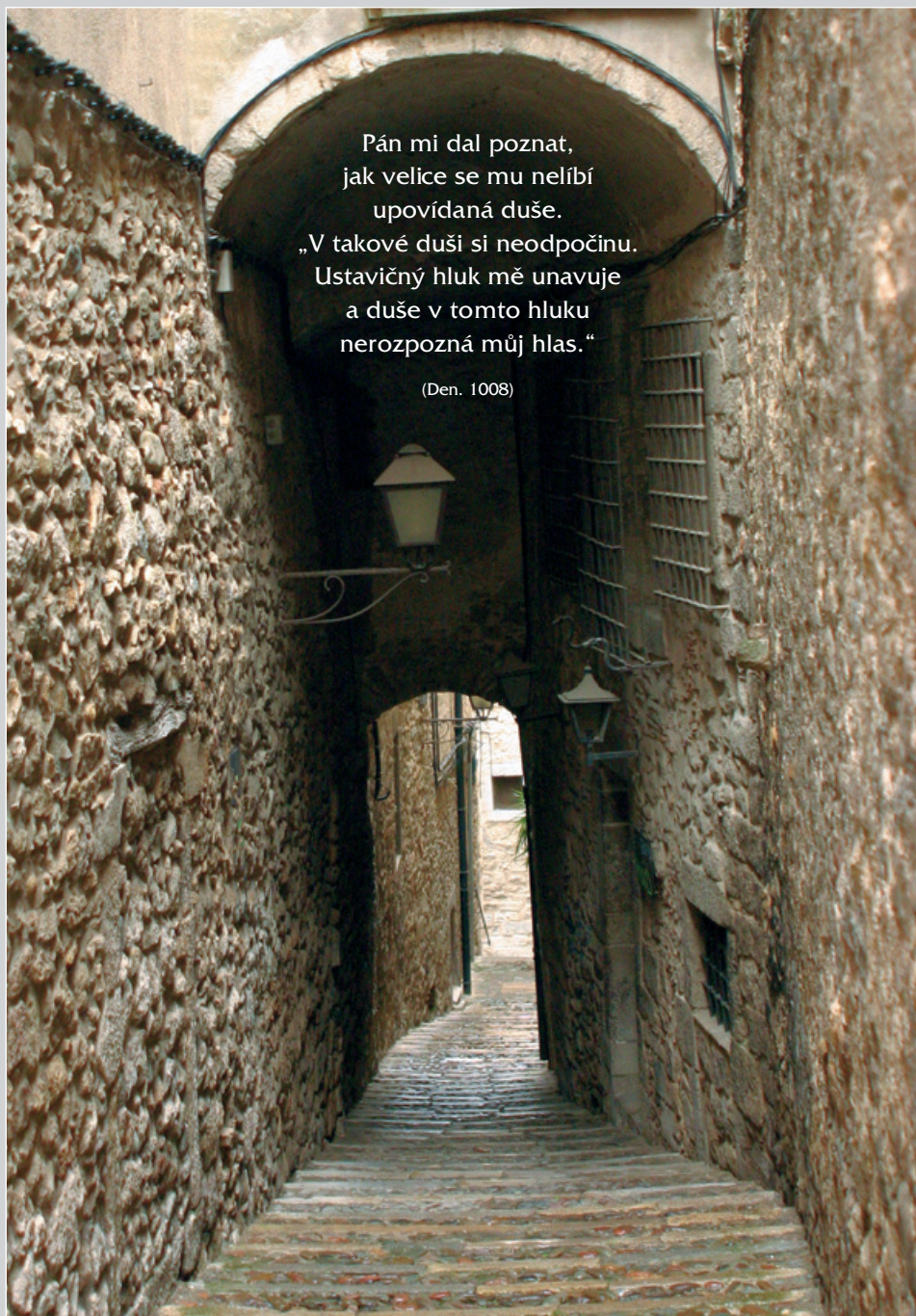

MONS.
FRANTIŠEK VÁCLAV
LOBKOWICZ, O. PRAEM
BISKUP OSTRAVSKO-OPAVSKÝ

PAX TECUM!

Kdo z lidí netouží po pokoji. Zdá se ale, že je to tužba neuskutečnitelná, protože žijeme ve světě, který je plný násilí, plný zloby, hněvu, terorizmu, válek, krádeží, korupce, tunelování. Ve výčtu negativ by se dalo hodně dlouho pokračovat. Všechny tyto jevy mají jednoho společného jmenovatele: je to hřích. Původcem hříchu, jak dobře víme, je ďábel, který je německy nazýván „der Unruhestifter“, původce nepokoje. Každý pachatel dobrovolného zla pociťuje nutně neklid, který pak zastírá dalším zlem. Na druhé straně je ale daleko silnější protiklad. Po svém zmrtvýchvstání oslovuje shromážděné apoštoly poprvé úžasným slovem: Pokoj vám! Toto Slovo používá i před svým utrpením. Nemocným často říká: jdi v pokoj, víra tvá tě uzdravila. Zdravý člověk – mám na mysli člověka uzdraveného z hříchu – je vždy plný pokoje. Pán sice upozorňuje, že Jeho osoba přinese i v rodinách rozloučení, ale přesto je Jeho hlavním posláním vnášet do tohoto světa pokoj. Při každé mši slyšíme Ježíšova slova apoštolům: „Odkazuji vám svůj pokoj, svůj pokoj vám dávám.“ Nehleď tedy na naše hříchy a podle své vůle naplň církev svým pokojem. A pak následuje v liturgii mše sv. pozdravení pokoje. Pax tecum! Ale chci se ještě vrátit k jeho pozdravu po zmrtvýchvstání: Ježíšova řeč pokračuje opakováním pozdravu s velkým pověřením: komu hříchy odpustíte, budou odpuštěny. Pravý pokoj je tedy tam, kde je člověk z pověření Krista církví osvobozen z otroctví hříchu. Jaký vnitřní pokoj zavládne v srdci kajícího, když na závěr svátosti smíření uslyší slova zpovědníka: Bůh ti odpustil hříchy, jdi v pokoj. A naším úkolem je tento Kristův pokoj šířit kolem sebe, zkrátka stát se jakýmsi „Ruhestifter“, to je strůjcem pokoje. Pak splním jistě to, co ode mne očekává ten, který je v Händlově Mesiáši nazývaný The King of Peace, kníže pokoje.

Pán mi dal poznat,
jak velice se mu nelíbí
upovídaná duše.
„V takové duši si neodpočinu.
Ustavičný hluk mě unavuje
a duše v tomto hluku
nerozpozná můj hlas.“

(Den. 1008)

ANGELO SCARANO, TH.D. S.S.L.

POKOJ V NEPOKOJI...

Mluvit o pokoji, který dává Kristus... to může být klišovité, otřepané. Není to ten „pokoj Kristův“, který si vyprošujeme při každé mši před přijímáním? Není to ten pokoj, který si pak vzájemně předáváme a přejeme při pozdravení pokoje? A nebylo by možné hlouběji vnímat a chápat tento pokoj... na pozadí nepokoje zakoušeného ve světě? Ale o tomto „nepokoji“ nemusíme ani psát, zakoušíme ho asi denně při setkání s různými lidmi (kteří nadávají? vylévají vztek? pomlouvají? nebo jednoduše se tváří zakysle?), při sledování zpráv... o tom všem nemusíme psát, to zakoušíme.

Přesto přese všechno... tento „známý pokoj Kristův“ může být velkou neznámou. Je to pouze jakýsi „klídek“ (jak se zpívalo v jednom nedávném hitu: „pohoda, klídek, tabáček, půl dne noviny číst a pak cigáro“)? Bezstarostnost – že se vlastně nemusím starat o nic, protože Pán se přece stará o všechno... a koneckonců „věci tohoto světa nejsou podstatné“, takže jakápak starost?

Předně... tento pokoj je jiný než ten, který dává svět (Jan 14,27). Jaký pokoj dává svět? Pokoj z falešné jistoty, že „mám všeho dost, jsem zabezpečený, žijeme v období míru a nic se přece nemůže stát“ (známe takový pokoj například z období, kdy se daří doma i v práci, doma si dáme nohy na stůl a jen tak si bezstarostně čteme, prostě pohoda). Prostě je to pokoj, který „stojí na majetku“ a na... momentálním počasí. Je slušné? Žádná krize? Problémy nikde? Tak

prožívám pokoj. Ježíšův pokoj je však větší než tato „pohodička“. Je to víc než klídek.

Že tomu tak je, to potvrzuje i Pavel v listu Filipánům 4,7: „A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení.“ Tento pokoj nejen že převyšuje „pohodičku“ (a jakýkoli jiný pokoj tohoto světa), ale dokonce všechny naše se-

Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu. A pokoj Boží, převyšující každé pomyšlení, bude střežit vaše srdce i mysl v Kristu Ježíši.

(Fil 4,6-7)

berůžovější představy o něm. Proč tomu tak je? Protože je to pokoj jakožto dar od Boha, je to božský pokoj (trochu se to dá přirovnat k „božskému klidu“, ale je to víc). Jak takový „božský pokoj vypadá“? Pavel napovídá: „střeží mysl i srdce“. Je to pokoj, který je „aktivní silou“, energií – chrání nás, střeží. Střeží myšlenky,

emoce (rozbouřené?). Je to určitá ochranná hráz čelící tsunami nepokoje a problémů... ve světě. Toto tsunami nás snadno zničí a zpustoší... pokud nemáme ochrannou hráz Božího pokoje.

Co je tento pokoj? Není to pouze „stav mysli a srdce“, stav nerušené „apatie“ (nic se nás prostě nedotkne, nevyvede z míry), ale především je to přítomnost, přítomnost Ducha. Vždyť Kristus vzkříšený popřál nejprve „pokoj vám“, aby tento pokoj pak předal apoštolům v podobě Ducha: „Přijměte Ducha Svatého“ (Jan 20,21-22). Že to je skutečně plod přítomnosti Ducha, to dosvědčuje i Pavel v listu Galaťanům: „Plodem Ducha je pokoj...“ (Gal 5,22). Tento pokoj je tedy plodem Boží přítomnosti, je to Boží harmonie v nás. Zároveň se dá k tomu poznamenat to, že tak jako všechny plody Ducha (opět Gal 5,22-23), tak i tento plod může být menší, nebo větší, v zárodku, nebo zralý... prostě i pokoj je určitou dynamickou skutečností: čím více žijeme v Bohu, tím víc prožíváme i pokoj. A často je to pokoj koexistující s nepokojem, s neklidem a starostí: Ježíš v Getsemanech prožíval hluboký nepokoj... přesto (jsem o tom pevně přesvědčen) prožíval i určitý pokoj z Otcovy blízkosti („Otec je se mnou“ – Jan 16,32).

Jak takový pokoj získat? Životem ve spojení s Bohem... právě tento dar pokoje mě může lákat k tomu, abych žil „co nejvíc“ ve spojení s Bohem. Pavel je pak ještě přesnější (Fil 4,6): „Netrapte se žádnou starostí, ale v každé modlitbě a prosbě děkujte a předkládejte své žádosti Bohu.“ Netrapte se žádnou starostí, tj. nenechte se pohltnout a převálcovat žádnou starostí... Jak toho dosáhnou? Tím, že budou předkládat své žádosti, své problémy Bohu. Nebudu si je nechávat pro sebe. Nebudu si hrát „na vševědoucího děda“, který všechno ví a zvládne sám. Nebudu si hrát na toho, kdo „je sám v tomto světě“ – a Bůh „kdesi daleko“. Bůh ví a postará se, jak zakušil Abrám během jedné mezní události (darování syna Izáka, Gen 22,8). Ale nestačí jen svěřit svou starost, prosit... toto zvládneme možná na jedničku. Je třeba prosit s vírou – že Bůh ví, je mocný, stará se a „má větší starost než my sami o sebe“ (1 Pt 5,7). A důkazem této víry je právě děkování – a to i když zatím „nevidím žádné plody svých proseb“! Ale takovou prvotinou těchto proseb je přece jen pokoj v nepokoji (starosti). ■

„...Vidíš, já na něho myslím a udržuji ho, a čím je on v porovnání s tebou? Proč se tvá duše krátce znepokojila?“

(Den. 922)

JAK DOSÁHNOUT PRAVÉHO POKOJE?

Někdo jednou spočítal, že od konce druhé světové války bylo jen několik málo dnů (ano dnů, nikoliv týdnů!), kdy po celé zeměkouli byl pokoj, kdy mlčely zbraně. Je to otřesný výrok. Národy, celé lidstvo touží po míru, a je ho tak málo. Sice ve střední Evropě už 66 let pokoj je, ale zdaleka ne všechny národy mají takové štěstí. V Afganistanu se bojuje už 32 let. Zatím to také nevypadá, že by hned vládl všeobecný pokoj po celém světě. Spíš vznikají nové prameny konfliktů, jak jsme byli svědky před krátkou dobou v několika zemích severní Afriky, zejména Libye a Arabského poloostrova. Jak si vůbec lidé snaží zajistit mír? Nejčastěji se asi volí dvě cesty: diplomacie a zbrojení.

Cesta diplomacie se zakládá na tom, že dva nebo několik států se zavazují různými smlouvami k tomu, že všechny problémy budou řešit cestou vyjednávání a dohody, kompromisů, a nikoliv válečným tažením. Ovšem z dějin Československa víme, jak málo platí občas mezinárodní smlouvy a dohody. Pokud je smlouva výhodná, tak se dodržuje. Když už není přínosná, tak se nedodržuje. Cesta diplomacie, i když je dosud nejlepší, není úplně spolehlivá. Je tady ještě druhá cesta – cesta strachu. Také tu známe z nedávné minulosti, kdy dva nepřátelské tábory, jeden pod velením USA a druhý pod okupací Sovětského Svazu, stály naproti sobě „ozbrojené po zuby“ a před zahájením útoku na toho druhého je zdržoval strach, že ta válka nebude mít vítěze, protože jaderný konflikt naprosto nikdo nepřežije. Taková

cesta je z očividných důvodů ještě méně vhodná k tomu, aby vedla k trvalému míru.

Co dělat? Jak dosáhnout pravého, trvalého pokoje mezi jednotlivci a mezi národy? Jakožto věřící křesťané se s touto otázkou obracíme k Bohu, u něj hledáme odpověď. Na mnoha místech Písma svatého samotný Ježíš anebo jeho učedníci a následovníci mluví o pokoji, o tom, co to vlastně je, a o tom, že pravý pokoj je darem Krista Pána. Když sv. Jan líčí poslední večeři, vzpomíná i tato Kristova slova: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám.“ (J 14,27). V listech sv. Pavla najdeme vždy na počátku přání milosti a pokoje, který pochází od Boha Otce a od Krista, vyjádřené slovy: „Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista“, anebo velmi podobné (Ř 1,7; 1K 1,3; 2K 1,2; Ga 1,3; Ef 1,2; Fp 1,2; 2Te 1,2 1Te 1,1; 1Tm 1,2; 2Tm 1,2; Tt 1,4 Fm 3). Podobný je počátek druhého listu sv. Petra: „Milost

a pokoj ať se vám rozhojní poznáním Boha a Ježíše, našeho Pána“ (2 Petr 1,2), který také přímo poukazuje na Krista jakožto pramen opravdového pokoje.

Když se zamyslíme nad těmi výroky, které jsem právě uvedl, a přidáme k nim mnoho jiných, velmi podobných, vyjde najevo, že samotný Kristus se považoval za pramen pokoje a toto přesvědčení bylo samozřejmostí mezi jeho učedníky. Není třeba velké námahy, abychom zjistili, proč tomu tak je. Přece pokoj mezi lidmi je výsledkem pokoje, klidu v srdci každého člověka, jednotlivce, který je přesvědčen o tom, že žije správně, že vlastní všechno to, co potřebuje pro život, člověka, který se cítí být milován, setkává se s respektem a je schopen respekt prokazovat jiným lidem. Tyto vlastnosti, nebo spíše schopnosti, člověk získává snáz, když je věrným Kristovým učedníkem. Ten, kdo je ponořen do velké lásky Krista k lidem, kdo si tuto lásku uvědomuje, jehož život je jí ozařen, má jiný přístup k životu, bere ho s nadhledem, nenechává se vyvést z míry nějakými malichernostmi. Je klidnější a vlídnější k lidem a sobě samému. Mnoho lidí je v dnešní době nespokojených se sebou samými, protože jsou vystaveni neúprosnému tlaku v zaměstnání, ve škole, v kruhu známých, nejsou vždycky schopni podat očekávaný výkon, jsou zklamaní, rozčilení, smutní, depresivní a také agresivní. Mezi lidmi je velmi rozšířená představa, že na všechno se musí vydělat, vše si musíme zasloužit – také lásku a přátelství. Tak se člověk ze všech sil snaží si svým výkonem přátelství, lásku, přijetí zasloužit. Když se úspěch navzdory veškerému úsilí nedostaví, je zklamán a hledá příčinu, kdo za to může, obviňuje jiné anebo sebe sama a reaguje agresí, která je přesným protikladem pokoje. Oproti tomu radostná zvěst o Zmrtvýchvstalém Kristovi, který bezpodmínečně

ně miluje každého člověka až k schopnosti obětovat za něj svůj život, působí jako osvobození od tlaku, od nucení podávat výkon. I když křesťan ví, že ze strany Boha jsou na něj kladeny určité požadavky, ví zároveň, že Boží lásku a milosrdenství dostává už předem, dřív, než podá jakýkoliv výkon. Navíc v případě selhání (v našem životě tak častého) ho neočekává neúprosný trest, nýbrž milosrdný Otec a jeho láska. To vše platí i pro mezinárodní vztahy. Přece každý národ je souborem jednotlivců a je takový, jací jsou lidé. Národ, ve kterém je hodně lidí opravdově věřících, není snadné zmanipulovat a dovést k válce, k nenávisti k jinému národu. Křesťan přece vidí svého bližního nejen ve spoluobčanech, ale i v cizincích a ví, že je Kristovým přikázáním zavázán je milovat, nikoliv proti nim bojovat. Navíc z řad věřících křesťanů pocházejí i politici a velitelé armády. Není zanedbatelnou věcí otázka jejich světonázoru a životních hodnot, které se promítají i do jejich veřejného působení. Víme sice, že v minulosti křesťanští panovníci s velkým nadšením vedli války a urputně bojovali kvůli nějakým malichernostem, ale tomu tak přece nemusí být. Navíc i názor na válku se radikálně změnil. Dřív byla obecně akceptována jako způsob řešení konfliktů, obrany cti a dobrého jména panovníka nebo celého národa. Dnes, po tragických zkušenostech dvou světových válek, tomu už tak není. Válka je považována za zlo a za neštěstí.

Je nutné se ještě zmínit o tom, že ctnost milosrdenství a odpouštění je něčím výjimečným, ale pro křesťanství typickým. Bez schopnosti odpouštět a smířit se je trvalý mír nemyslitelný. Možná to není náhoda, že vleklé válečné konflikty se dnes vyskytují v zemích, ve kterých je učení Ježíše Krista neznámé.

P. Dr. Bogdan Pelc ■

KRISTŮV POKOJ

Rád bych se s vámi podělil o dvě myšlenky, které souvisí s tématem pokoje.

První je spojena se slovy Pána Ježíše, který v Evangelii podle sv. Jana říká: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám“ (srov. J 14,27). Možná, že slovo „dávám“ nám může pomoci uvědomit si důležitou věc, že totiž Pán nám svůj pokoj dává neustále a my máme jeho pokoj neustále přijímat. Ne jednou, ale stále se o tento pokoj máme snažit, protože po celý svůj život jsme vystaveni neustálému nebezpečí pokušení a působení toho, co v nás v důsledku může ohrozit Kristův pokoj. Slovo „dávám“ je zároveň velkým povzbuzením: připomíná nám totiž, že Pán je blízko a nabízí nám svůj pokoj neustále.

Druhá myšlenka je spojená se vzpomínkou z mého dětství.

Pamatuji si, jak jsme se s mým kamarádem, který rád a velice pěkně kreslil, společně bavili o malování. Ukázal mi bílý arch papíru a řekl: „Víš, já jsem si na začátku myslel, že pokud nakreslím na jedné straně koně a budu pak chtít toho koně vyříznout, druhá strana bude pořád celá a budu moct na ní nakreslit druhého koně. Pak jsem pochopil, že to nejde.“

Někdo řekl, že víra není supermarket, ze kterého si můžeme vzít to, co chceme. Nelze přijmout a zachovat Kristův pokoj tak, aby to neudělalo „díru“ v našem životě. Přijetí pokoje, který nabízí Kristus, ovlivňuje všechny úrovně našeho života a žádá po nás ve spolupráci s Boží milostí opravdovost, která si nenechává nic pro sebe.

P. Wojciech Zubkowicz SAC ■

Sv. Jiří

DRAMATICKÝ ZÁPAS DOBRA SE ZLEM

Osudem vynikajícího kazatele a církevního učitele Východu sv. Jana Zlatoústého byl stálý zápas s těmi, kteří bojovali proti jeho snaze o plné uplatnění Kristova učení v životě křesťanských obcí.

Když kritizoval nádheru císařského dvora, vystoupila proti němu císařovna Eudokie, pohanka z Athén. K ní se připojili dokonce i někteří biskupové pod vedením Teofila z Alexandrie. Dosáhli jeho sesazení, po tři roky byl vězněn a vyobcován a na dlouhé cestě do vyhnanství nakonec zemřel. A přesto v jednom kázání prohlásil: *Dotírají na nás přivaly a hrozivé bouře. Ale nebojíme se, že nás zaplaví, protože stojíme*

na skále. Ať sebevíc zuří moře, skálu neroztříští, ať sebevíc se zdvihá vlnobití, Ježíšovu lodičku nezatopí... Takže nic nedbáme toho, čím hrozí tento svět, a co mi nabízí, je mi k smíchu. Na příkladu sv. Pavla ukázal, jak je třeba bojovat proti nepřátelským nástrahám všeho druhu: apoštol byl ze všech stran bit, byl vystaven mnoha ústrkům, pronásledováním a zlořečením, a on stále děkoval Bohu, který skrze své věrné neustále vítězí.

O boji se zlem jako údělu člověka přemýšleli i ti, kteří neměli o Božím zjevení ani tušení. Tak podle řecké mytologie vznikl vesmír ze tmy a chaosu a dal vzniknout nejen bohům, zemi a lidem, ale také příšerám, silám podsvětí; ty byly vypouštěny ven

jen občas. Zlo v podobě nemocí, bolesti, zoufalství a smrti pustila ven zvědavá Pandora ze skříňky, kterou dostala darem a kterou neměla otevřít. Staří mudrci se takto pokusili přiblížit problém zla. To ovšem ze života nás lidí nezmizelo, obchází doslova „jako řvoucí lev“ a hledá, koho a jak postihnout. Nedává se hned poznat, dovedně se maskuje a snaží se lidem namluvit, že je zcela normální, a patří tedy k životu. Tak se i v naší společnosti stává pomalu ale jistě téměř rovnocenným partnerem svého protipólu, tedy dobra. Na veřejnosti se o něm mluví jen občas a jaksi na okraji zájmu, dávají se mu různá jména, aby se zakryla pravá podstata mravního selhání jedinců i celých skupin, a veřejné mínění se ztotožnilo se zcela falešnou myšlenkou, že „zlo bylo, je a bude, co s tím naděláme“.

Ovšem Ježíš Kristus, který o sobě prohlásil, že přemohl svět, navždy zlo porazil a radikálně ho oddělil od dobra. To ovšem neznamená, že by zlo přestalo vůbec existovat, ale nemůže už nikdy zvítězit. I když není vždy zjevné na první pohled, je možné ho dříve nebo později poznat a silou víry a Ducha sv. překonat. Křesťanství vyhlásilo zlu jako reálnému duchu neskutečna, který parazituje na všem dobrém, pravdivém a krásném, neúprosný boj, neboť není možné ho nechat bujet, lámat a ničit lidské charaktery. Proto např. sv. Ignác z Loyoly ve své nauce o rozlišování duchů doporučuje naléhavě osvojit si tuto schopnost a postavit se v životním zápase na správné místo, do oddílu vedeného Ježíšem Kristem. Je třeba posilovat svou rozpoznávací citlivost a být stále připraven k obraně pravých hodnot jak u sebe, tak i ve svém okolí. Nelze zlo trpět jako nevyhnutelnou součást života. Zbraní proti němu je zmíněný dynamismus víry, naděje a lásky.

Nekonečně dobrý Bůh stvořil vše jen dobré – odkud tedy pochází zlo? Sv. Augustin ve

svých Vyznáních uvádí: „*Ptal jsem se, odkud je zlo, a nedokázal jsem si dát odpověď.*“ Najde ji ovšem, až když se obrátí k živému Bohu. Evangelista Jan varuje, abychom se nedali svést, neboť „*kdo se dopouští hříchu, je z ďábla, protože ďábel hřeší od začátku.* Boží Syn přišel proto, aby ďáblův činnost udělal konec. (1 Jan 3,8) Katechismus zmiňuje známou pravdu, že v dějinách člověka a světa je přítomen hřích. Nejde jen o psychologickou slabost, omyl nebo nevyhnutelný následek vadného uspořádání společnosti. Jde o zneužití svobody, kterou jsme dostali od Boha, abychom mohli žít ve vzájemné lásce. Vlivem prvotního hříchu je lidská přirozenost zraněná, a tím je náchylná ke zlu. Jak upozornil Jan Pavel II., stává se příčinou velkých omylů v oblasti výchovy, politiky, sociální činnosti a v oblasti mravní.

2. vatikánský koncil v pastorální konstituci *Radost a naděje* uvedl: *Celé dějiny lidstva*

Sv. Jan Zlatoústý

prostupuje usilovný boj proti mocnostem temnot. Ten boj se zrodil na samém počátku světa a potrvá, jak řekl Pán, až do posledního dne. Člověk, zapletený do tohoto zápolení, musí neustále zápasit, aby přilnul k dobru; a bez velké námahy a bez pomoci Boží milosti není schopen dosáhnout vnitřního sjednocení. Tuto konkrétní situaci je nutno vzít na vědomí a mít na mysli fakt, že se nikdo z nás zápasu se silami negativity nevyhne. Sv. Lev Veliký se odvolává na Kristovu nevýslovnou milost, která nám dala dokonce lepší dobra než ta, která nám odňala ďáblova závist. Ve vrcholném díle teologické Summy sv. Tomáše Akvinského čteme: *Nic nebrání tomu, aby lidská přirozenost byla určena k vyššímu cíli po hříchu. Bůh totiž dopouští existenci zla, aby z něho vytěžil větší dobro. Odtud je výrok sv. Pavla: 'Kde se rozmnožil hřích, tam se v míře ještě daleko štědrější rozhojnila milost' (Řím 5,20).*

Zamyslíme-li se nad sebou, zjistíme, že v hodinách zkoušky nebýváme vždy pevní a rozhodní. Neboť naše všudypřítomné „já“ se klade mezi nás a Boží zákon, aby nám nabídlo příjemný a líbivý kompromis. Jde o stálý vnitřní zápas, o kterém mluví náš Pán, když nám radí, abychom byli bdělí. Právě bdělost a modlitba nám pomáhá odložit „brýle mámení“ a staví před nás bolestnou pravdu o našich nedostacích a vadách, kterých bychom si jinak ani nevšimli. Jak píše sv. Augustin, náš život nemůže být během pozemské pouti bez pokušení: cesta kupředu vede skrze nejruznější zkoušky a drobné nebo větší souboje se zlem. Vítězné koruny se dostane jen těm, kdo zvítězí; zvítězit může však ten, kdo podstoupí zápas, a k zápasu je třeba protivníka a zkoušek. Moudrý hipponský biskup nabádá k opuštění našich temnot a vyzývá k životu v plném světle Ježíšovy pravdy, tedy k nebojácnému překonávání

všeho, co nám staví do cesty lidská slabost a úklady „otce lži“.

Buďme ochotni denně v tomto zápase stát na straně Kristovy milosrdné, ale vždy vítězné pravdy, neboť podobně i v naší době bojuje církev, když nežije ve všech národech v pokoji a ve slávě, ale v pronásledování. K vítězství nemá ani ona jiný prostředek než ten, který byl kdysi doporučen členu židovské velerady Nikodémovi: narodit se znovu v Duchu a v pravdě. Toto znovuzrození je událost, která má pokračovat bez přestání a uskutečňovat se stále znovu. Spočívá v bytostném, vytrvalém odporu proti všemu, co odporuje Božímu zákonu. Víra nás ujišťuje, že jako lidé jsme stvořeni k Božímu obrazu a podobnosti. Proto můžeme prožívat blízkost Božího království, které je dokonce i v nás, a být si vědomi, že smíme svobodně spolupracovat na svěřeném úseku Pánovy vinice. Máme se radovat i tehdy, jak píše apoštol Jakub, když prožíváme nelehké chvíle v podobě různých zkoušek, které vedou k vytrvalosti. A s touto vytrvalostí, o kterou musíme stále usilovat, je spojeno dobré dílo, ke kterému jsme povoláni všichni bez rozdílu.

Dotvrzují to i slova sv. Jana Zlatoústého k pronásledovaným křesťanům: *Dokud budeme ovce, budeme vítězit: i kdyby nás obklopovaly tisíce vlků, přetrváme a budeme mít převahu. Staneme-li se však vlky, budeme přemoženi, neboť přijdeme o pomoc pastýře. Ten přece nevodí na pastvu vlky, nýbrž ovce; takže tě opustí a vzdálí se, protože mu nedáš možnost ukázat jeho moc... Neznepokojujte se, když vás posílám mezi vlky a přikazuji vám, abyste byli jako ovce a jako holubice. Neboť – řečeno slovy apoštola Pavla – 'slabá' Boží věc je silnější než lidé!* (1 Kor 1,25)

P. Miloslav Fiala OPraem. ■

ŽÍZNÍM...

*Znám tvoje soužení, slabosti a boje,
tvé hříchy stále opěťované,
ctnosti marně procvičované,
a přece ti říkám: dej mi srdce svoje!*

*Čekáš-li, až budeš ctnostmi zářící
jak seraf v chóru andělů,
nedojdeš nikdy svého údělu.
Miluj mne takový, jaký jsi!*

*Tvou moudrost nepotřebuji,
umění, vloh, nadání,
čekám jen na tvé volání:
můj Ježíši, jen Tebe miluji!*

*Já, všemohoucí králů Král,
klepu na srdce tvého brány
jak žebrák a čekám, kdy splníš přání:
vždy a všude abys mne miloval,
jen z lásky ke mně všechno konal,
jen na mne myslel
v každou dobu denní,
aby i z temné noci utrpení
zpěv lásky ke mně stoupal.*

*Dal jsem ti z kříže svou Matku,
ve svátosti dávám sám sebe,
z lásky ti připravil nebe
a stvořil jsem tě pro lásku.*

NAPSAL P. FRANTIŠEK KLIKA

„SVŮJ POKOJ VÁM DÁVÁM...“

1

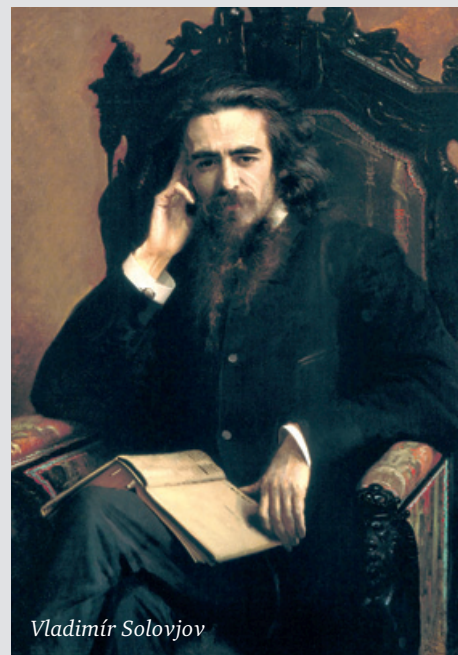
Touha po opravdovém pokoji je v lidské přirozenosti hluboko zakořeněna, ale člověk se často odchyluje od Božích cest, které jediné vedou ke skutečnému a trvalému míru. Prorok Jeremiáš (8,11) ostře kritizuje nejen lid, ale i vykladače Zákona, protože překroutili jeho správný smysl: „*Těžkou ránu dcery mého lidu léčí lehkovážnými slovy: 'Pokoj, pokoj!' Ale žádný pokoj není.*“ Biblický pokoj znamená každodenní spokojený život, soulad mezi člověkem a jeho okolím, tj. přírodou, lidmi, se sebou a především s Bohem. Je ovšem darem a k jeho získání je nezbytné odstranit hřích a uvalit trest na hříšné jednání. Jeremiáš odmítá plané chlácholení a ukazuje, že nejde o pravý pokoj, ale o výmysl falešných vykladačů. Příčinou neklidu je hřích, proto „*nemají pokoj svévolníci*“ (Iz 48,22).

V nové době ukázal na masové zneklidnění kryjící se maskou blahobyti Vladimír Solovjov v pověstné „*Legendě o Antikristu*“. Inteligentní „nadčlověk“, samozvaný vůdce mas, se vyznačuje bezmeznou láskou k sobě, nevěří v Boha a místo něho dává přednost sobě tím, že za jediného boha vyhlásí sebe. Dobře ví, co davy potřebují, a proto volá: „*Národy země! Slíbil jsem vám mír a dal jsem vám ho. Ale mír je hezký pouze v blahobyti. Komu v době pokoje hrozí útrapy bídy, toho ani mír netěší. Přijďte teď všichni ke mně, všichni hladoví a promrzlí, abych vás nasýtil a zahřál.*“ Ve svých rukou soustředil všechny finance a obrovské pozemkové majetky, takže mohl reformovat sociální systém a nastolit nejzákladnější rovnost všeobecného nasycení. A kromě chleba poskytl všem množství her, neboť dobře věděl, že nasycený člověk si chce také pohrát. Nakonec vyhlásil sjednocení

všech náboženských kultů s podmínkou, že ho zvláště křesťané uznají za jediného ochránce a příznivce. Prohlásil se za nového doktora teologie a vyzval všechny, aby ho pokládali za svého svrchovaného vůdce. Tu povstal stařec Jan a veřejně vyznal naprostou víru v Ježíše Krista. Ztemnělá vladařova tvář se náhle zkřivila a z očí mu sršely jiskry. Stařec Jan při pohledu na jeho mrtvolnou masku a náhlé setmění zvolal: „*Dítka, vždyť je to Antikrist!*“

Ruský filozof domyslel do našich časů trojí ďábelské pokušení odvěkého Božího nepřítele: dostatek chleba, všeobecnou podívanou a uznání Satana za jediného pána – výměnou za království světa a jejich slávu. Papež Pavel VI. v roce 1972 řekl: „*Démon je nepřítelem číslo jedna, je to pokušitel par excellence. Víme, že tato temná a svádějící bytost existuje a nepřestává vykonávat svůj vliv. Je lstivým ničitelem morální rovnováhy člověka, potměšilým svůdcem, který ví, jak proniknout do našeho nitra prostřednictvím smyslů, fantazie, žádostivosti nebo různých utopistických myšlenkových konstrukcí a neuspořádaných sociálních kontaktů a zasévat tam omyly.*“ Bylo příznačné, že proti papežovým slovům ostře protestovaly sdělovací prostředky téměř celého světa a jejich zlobný hlas dozníval po měsíce za doprovodu různých sekt a vyznavačů magických kultů.

Sociologové mluví o „*společnosti blahobyti*“, která zajišťuje většině občanů solidní a v podstatě bohatý život. Ale přináší jim i opravdové štěstí? Vědci upozorňují na dvě podstatné věci: mezi blahobytem a štěstím (vnitřním pokojem) není přímá úměrnost; naopak: dostatek (a někdy nadbytek) hmotných prostředků má za následek osamění člověka, „individualizaci“ v krajní for-

Vladimír Solovjov

mě. Lidé, kteří žili v 19. století, byli čtyřiapůlkrát bohatší než jejich dědové; byli však také čtyřiapůlkrát šťastnější? V důsledku tohoto vývoje se lidé k sobě chovají jako hráči rulety, tedy bez zájmu o sebe navzájem, soustředění na hru a na částku, kterou vsadili. Společnost se atomizuje, rozpadají se rodiny, převládá skrytá nebo otevřená vláda sobectví, duch mamonu je vševládající a všudypřítomný. Materialistická společnost má své vítěze a své poražené a člověk je ceněn podle toho, jak se schopen ignorovat mravní zásady a podřídit se všeobecnému trendu. Přednost mají materiální hodnoty před duchovními – ty se často považují za překážku konzumního myšlení. Důležitá je výroba, její růst a spotřeba. Platí hlavní zákon, že pokojného života se dosahuje hromaděním věcí a lacinou zábavou, která popírá úsilí o ctnost a hřích považuje za samozřejmou a zajímavou potřebu postmoderny.

Naplnjuje se čím dál víc Dostojevského věta z „*Běsů*“: „*Není-li nesmrtelnosti a Boha, pak je dovoleno všechno.*“ Jde o krizi moderního člověka, která je důsledkem ztráty víry v Boha a popření všeho, co přesahuje člověka. Našepťávání knížete temnot je příliš lákavé, než aby mu lidé zbavení nadpřirozených opor mohli odolat. Hledají se náhrady, lidé se utápějí v krátkodobých požitcích, vynalézavě předkládaných ve formě alkoholového, drogového a sexuálního opojení. Když k tomu přidáme prostituci, skutečnou i přenesenou – jejím vlivem je člověk schopen za minivýhodu zapřít i vlastního bratra, je obrázek doby téměř úplný. Stále potkáváme duše umdlené, tápající, hledající a neustále nespokojené, které právě posláni člověka vyměnily za třicet stříbrných dočasných požitků. Hřích je nemilosrdným pánem, v tom kopíruje otce lži a umožňuje mu jako nepřátelské síle proniknout do našeho světa. Pravdu má věrouka, která učí, že zlo není pouze nedostatkem, ale živou duchovní bytostí, ovšem zvrácenou a rozseváající zmatek a rozkol.

Bůh ve svém nekonečném milosrdenství ukazuje cestu k pravému pokoji, po kterém touží, ať vědomě nebo nevědomě, každý člověk. V žalmu 118. čteme: „*Hojný pokoj mají ti, kdo milují tvůj Zákon, o nic neklopýtanou.*“ Biblický výraz *šalom* znamená původně „neporušenost“, „úplnost“. Abrahám, který zemřel po plném životě ve vysokém stáří, „odešel v pokoj“. Je také známkou svornosti mezi bratry: „*člověk mého pokoje*“ znamená totéž co „můj přítel“ nebo blízký příbuzný. Bůh, který vládne na nebi, může dát pokoj na zemi (Iz 45,7). Kdo v něj důvěřuje, může uléhat v pokoji (Žl 4,9).

Očekávání proroků, totiž vítězství nad hříchem, se naplňuje v Ježíši Kristu. Dokud ale vina není přemožena v každém člověku, je pokoj stále předmětem naděje: „*Ti, kdo*

usilují o pokoj, rozsévají v pokoji semeno, jehož plodem je spravedlnost.“ (Jak 3,18) Zdrojem tohoto daru je Ježíšova přítomnost, podobně jako jím byla ve Starém zákoně přítomnost Hospodina. Své zarmoucené učedníky utěšuje: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne ten, který dává svět, já vám dávám. Ať se vaše srdce nechvěje a neděsí.“ (Jan 14,27) Proto křesťan usiluje o svornost a mírumilovnost a snaží se o upevnění pokoje mezi lidmi, neboť nepropadá žádným iluzím, zvláště ne těm, které nabízí povrchní svět. Je si vědom, že bez

spravedlnosti v biblickém smyslu nelze vybudovat dobré mezilidské vztahy, protože jediné víra v Boha a jeho dary překonávají hřích rozdělení a nepřátelství. Naslouchá přítom Božímu slovu, které zdůrazňuje, že už při Ježíšově narození andělé ohlašovali pokoj na zemi všem lidem dobré vůle (Lk 2,14). To prožil v plné míře sv. Augustin, když po svém odvratu od světa hříchu napsal: „Stvořil jsi nás pro sebe a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě, Bože!“

P. Miloslav Fiala OPraem. ■

(Pokračování)

KARMEITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

LÁSKA SE NEMŮŽE V PEKLE ZDRŽOVAT

Je jistotou naší víry, že Bůh svého Syna na svět neposlal proto, aby svět soudil, ale aby ho spasil (srov. Jan 3,17). Je-li toto středobodem Ježíšova poslání, pak není nic podivuhodného, že svatí chtěli v lásce Kristově něco podobného: zachraňovat, ne soudit. Ve svém malém pojednání o pekle cituje Hans Urs von Balthasar jeden text sv. Kateřiny Sienské (+1380). Když jsem mu tento text zaslal, řekl mně tehdy: „Tyto svaté ženy, které se nehledě na Augustina modlily v duchu evangelia...“ Kateřina řekla svému zpovědníku, blahoslavenému Rajmundu z Capuy (+1399): „Kdybych byla zcela zapálena ohněm Boží lásky, nemodlila bych se s horoucím srdcem ke svému Stvořiteli, opravdu milosrdnému, aby prokázal mým bratřím milosrdenství?“ Ten také podává zprávu o tom, že pak mluvila tichým hlasem ke Kristu: „Jak bych se mohla, Pane, smířit s tím, že by byl jediný z těch, které jsi jako mě stvořil podle svého obrazu a své podoby, zahynul a z tvých rukou se vysmekl? Ne, v žádném

případě nechci ani jediného z mých bratří vidět zhynout, ani jediného z těch, kteří jsou se mnou spojeny stejným fyzickým zrozením a milostí. Já chci – to je typická Kateřina, takhle s Bohem mluvila –, abys je všechny získal ke své chvále a k většímu oslavení svého jména.“ A jako odpověď uslyšela od Pána: „Láska se nemůže v pekle zdržovat, neboť by peklo zcela zničilo. Snadnější by bylo peklo zrušit, než v něm nechat bydlet lásku.“

Úryvek knihy Christoph Schönborna
„Nalezli jsme milosrdenství“

(Karmelitánské nakladatelství 2010).

Knihu si můžete objednat na adrese:

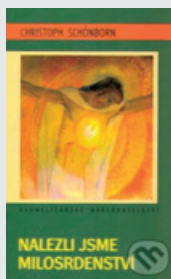
Karmelitánské nakladatelství s.r.o.,

Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,

tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295,

e-mail: zasilky@kna.cz,

www.ikarmel.cz

DŮVĚRA JE NÁDOBOU

ROZHOVOR

S PROF. JANEM MACHNIAKIEM, TH.D.,
VEDOUČÍM KATEDRY SPIRITUÁLNÍ
TEOLOGIE NA PAPEŽSKÉ UNIVERZITĚ
JANA PAVLA II. V KRAKOVĚ

❖ Týden po Velikonocích budeme opět slavit svátek Božího milosrdenství. Letos to bude spojené se slavností blahorečení Jana Pavla II., který se velice přičinil o rozšíření úcty k Božímu milosrdenství: napsal encykliku „Dives in misericordia“, blahorečil a svatořečil sestru Faustynu Kowalskou, v roce 2002 zasvětil svět Božímu milosrdenství a zemřel v roce 2005 v předvečer svátku Božího milosrdenství. Myslíte, že jeho život a „načasování“ těchto událostí je jakýmsi Božím vzkazem pro nás?

Pán Bůh kreslí své plány na našich lidských osudech. Tak to nepochybně bylo v životě svatého otce Jana Pavla II. On se učil číst s odvahou Boží záměry v událostech svého života. I když, z lidského hlediska, život ho nešetřil. Jako malý kluk přišel o maminku. Pak zemřel jeho starší bratr, který byl doktorem. Během druhé světové války mu zemřel otec. Mladý Karol Wojtyła se ale tímto nenechal zlomit, ale v událostech všedního života odhaloval Boží plány. Jako pracovník fabriky „Solway“ během druhé světové války navštěvoval klášterní kapli Kongregace Sester Matky Božího milosrdenství v Krakově-Lagiewnikach a modlil se před obrazem milosrdného Ježíše. Jan Pavel II. o tom vyprávěl, když 17. srp-

na 2002 světil baziliku Božího milosrdenství. Do Lagiewnik chodil jako mladý biskup, pak jako arcibiskup (v roce 1965) zahájil beatifikační proces sestry Faustyny Kowalské. Boží milosrdenství učinil centrálním bodem svého pontifikátu, když napsal encykliku o Božím milosrdenství „Dives in misericordia“. Blahorečení sestry Faustyny v roce 1992 a svatořečení dne 30. dubna 2000 – v jubilejním roce – bylo mimořádným okamžikem objevení Božího milosrdenství pro svět. Během svatořečení svatý otec ustanovil také svátek Božího milosrdenství. Dne 17. srpna 2002, u příležitosti posvěcení baziliky, zasvětil svět Božímu milosrdenství. Toto zasvěcení se stalo jeho závětí a zároveň poselstvím Jana Pavla II. celému světu pro nové tisíciletí. Všechny tyto události, interpretované v duchu víry, jsou pro nás znamením, abychom šli cestou, kterou nám vyznačil Jan Pavel II., a nesli Boží milosrdenství celému světu.

❖ Jan Pavel II. na začátku svého pontifikátu vyzýval: „Otevřete dveře Kristu!“ Nejdůležitější formou úcty, kterou nám předává sestra Faustyna, je svátek Božího milosrdenství. Evangelium toho dne hovoří o tom, jak Kristus po svém zmrtvýchvstání stojí před učedníky ve Večeřadle, kde byli za zavřenými dveřmi, ukazuje jim své rány, dává jako dar svátost smíření a říká: „Pokoj vám.“ Co je třeba udělat, abychom „otevřeli dveře Kristu“ a přijali Kristův pokoj?

Výzva Jana Pavla II. z inaugurační homilie „Otevřete dveře Kristu“ se uskutečňuje různými způsoby, ale nejdůležitějším a nejzřetelnějším způsobem uvedení Krista do našeho života, a tím do života světa, jsou svátosti: Eucharistie a svátost smíření. Jsou to svátosti, ve kterých se křesťan setkává s tajemstvím Božího milosrdenství a může čerpat bez omezení. Sestra Faustyna při naslouchání hlasu Krista, který promlouval v jejím srdci, připomínala světu, že lidstvo nenajde pokoj, dokud se neobrátil k Božímu milosrdenství. Ve svém „Deníčku“ Faustyna napsala, že Eucharistie a svátost smíření jsou „prameny milosrdenství“ (Den. 206, 1817). Stačí se přiblížit a načerpat skrze zpověď a skrze přijímání. Pán Ježíš ve své promluvě v srdci svaté Faustyny prosil o ustanovení svátku milosrdenství o první neděli po Velikonocích, povzbuzoval také k namalování obrazu milosrdného Ježíše a také k modlitbě Korunky k Božímu milosrdenství. Všechny tyto věci slouží jednomu cíli: aby se člověk přiblížil k milosrdnému Bohu. Svátek milosrdenství je mimořádným svátkem. Svátá Faustyna říká, že „stavidla“ Božího milosrdenství jsou tento den otevřena dokořán (Den. 699). Povzbuzuje k přistupování ke svátostem, abychom obdrželi zvláštní milosti, které Pán Ježíš slíbil všem, kdo se přiblíží ke zdroji milosrdenství.

❖ Na obraze milosrdného Ježíše, který znázorňuje událost z Večeřadla, kdy Pán přichází, aby nás obdaroval pokojem, jsou slova: „Ježíši, důvěřuji Ti!“. Má to být odpověď člověka Bohu, který přináší a nabízí pokoj. K tomu je ale potřebná důvěra. Kde ji „vzít“? Může se člověk „naučit“ důvěře Bohu? Co nám může pomoci Pánu více důvěřovat?

Obraz Božího milosrdenství je mimořádnou ikonou, která ukazuje na tajemství Boha, který ve svém Synu Ježíši Kristu zjevil celému světu svou nekonečnou lásku. Obraz, namalovaný pod vlivem vizí, které obdržela sv. Faustyna, ukazuje Pána Ježíše v bílém šatu s probodnutými rukama a nohama. Z Jeho boku vychází paprsky – „světlý a červený“, které jsou symbolem svátostí církve. Kristus na obraze je zároveň zmrtvýchvstalým Kristem, který zvítězil nad smrtí a hříchem. Kristus přináší lidem plody své oběti – Eucharistii a odpuštění ve svátosti smíření. Slova „Ježíši, důvěřuji Ti!“ na obraze jsou výzvou k postoji úplné důvěry Bohu. Důvěra je, jak říkal Pán Ježíš sestře Faustyně, „nádobou“, kterou čerpáme Boží milosrdenství. Postoj důvěry spočívá ve svěření svého života Bohu. Vyjadřuje se úplnou poslušností Boží vůli. Důvěra je odevzdání sebe Bohu a povolením, aby Bůh působil skrze nás. Je přílnutím k Bohu ve chvílích radosti i smutku.

❖ V roce 2002 Jan Pavel II. odevzdal svět Božímu milosrdenství. Tehdy, jak vzpomíná kardinál Schönborn, vznikla myšlenka kongresů o Božím milosrdenství, které by se konaly po celém světě a na různých úrovních života církve. V květnu letošního roku se bude konat I. kongres o Božím milosrdenství v ČR. Proč je důležité, aby v životě církve byla přítomna reflexe Božího milosrdenství,

17. srpna 2002
Jan Pavel II. zasvětil svět
Božímu milosrdenství

a jak, podle vás, může tento kongres obohatit život místní církve?

Kongres Božího milosrdenství (z latinského jazyka „congregare“ – shromažďovat), je shromážděním nebo setkáním ctitelů Božího milosrdenství, kteří touží veřejně vyznat a velebit Boha, který zjevuje světu své milosrdenství. Je to také příležitost podělit se o zkušenost s milosrdenstvím ve svém životě, a tím budovat víru v milosrdného Ježíše. Je příležitostí k prohloubení vědomostí o Božím milosrdenství a různých formách úcty k Božímu milosrdenství. Kongresy Božího milosrdenství se konají v Krakově-Lagiewnikach nebo také u otců pallotínů v „Údolí milosrdenství“, v Czenstochově, už řadu let, a tím slouží apoštolátu milosrdenství. Kongresy pomáhají oživovat a utvrzovat naši víru, dávají zkušenost společenství kolem Krista a ukazují, jak šířit Boží milosrdenství v současném světě.

❖ Kongres zakončí v neděli 22. května mše svatá spojená se zasvěcením Božímu milosrdenství. Jaký význam má akt odevzdání Božímu milosrdenství?

Akt zasvěcení světa Božímu milosrdenství poprvé učinil Jan Pavel II. dne 17. srpna 2002 v Krakově-Lagiewnikach. Tento akt, který dodnes opakujeme, je vyznáním naší víry a zároveň prosbou k Bohu, aby měl ve své péči naše rodiny a celý svět. Skrze tento akt chceme přiblížit světu Boží milosrdenství.

❖ Děkuji vám za rozhovor a prosím o požehnání pro čtenáře „Apoštola“...

Pozdravuji všechny ctitele Božího milosrdenství v České republice a ujišťuji o své modlitbě, zvláště na poutním místě v Krakově-Lagiewnikach. Ať Pán žehná!

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SESTRY FAUSTYNY

MILOST SVÁTKU BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Svátek Božího milosrdenství je ze všech forem úcty k Božímu milosrdenství, které nám předává sv. sestra Faustyna, významově nejdůležitější. Slavení svátku Božího

milosrdenství, který letos připadá na neděli 1. května, bude v tomto roce spojeno s blahorečením papeže Jana Pavla II., který pro celou církev ustanovil svátek Božího milosrdenství (30. dubna 2000 v den svatořečení sestry Faustyny) a který zemřel v podvečer svátku Božího milosrdenství.

V roce 1931 Pán Ježíš ve zjevení sestře Faustyně říká: „Chci, aby ten obraz (obraz milosrdného Ježíše – pozn. red.) byl slavnostně posvěcen o první neděli po Velikonicích; tato neděle má být svátkem milosrdenství.“ (Den. 49). „Lidstvo nedojde

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu ... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa**; na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu**. Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem**.“

(Den. 476)

pokoje, dokud se neobráť ke zdroji mého milosrdenství. Dávám lidstvu poslední prostředek záchrany – utéci se k mému milosrdenství, mé Srdce se z tohoto svátku raduje.“ (Den. 699, 1517)

Svátek Božího milosrdenství připadá na druhou neděli velikonoční, kdy se čte evangelium o ustanovení svátosti smíření. Obraz milosrdného Ježíše je znázorněním události, o které čteme v evangeliu: Pán se po svém zmrtvýchvstání zjevuje ve večeradle svým učedníkům a dává jim moc odpouštět hříchy.

Velikost svátku Božího milosrdenství spočívá v příslibu Pána Ježíše: „Kdo toho dne přistoupí k Prameni života, ten dosáhne úplného odpuštění vin a trestů.“ (Den. 699) Je to totiž stejná milost, kterou dostáváme pouze ve svátosti křtu.

Znamená to, že nám Pán dává šanci tento den začít svůj život znova, jako kdybychom tento den byli zase pokřtěni. Křtem se odpouštějí všechny hříchy, prvotní hřích a všechny osobní hříchy, jakož i všechny tresty za hřích. Po křtu ve znovuzrozených tedy nezůstane nic, co by jim bránilo vstoupit do Božího království.

Bůh nám nabízí milost, která v nás stvoří všechno nové, čisté, to, co bylo, už nebude před ním existovat. Zůstává to jen v naší paměti jako zkušenost do budoucna, abychom se stejné chyby vyvarovali – je to jizva, která už ale nekrvácí a neohrožuje život.

Co udělat, abychom v den svátku Božího milosrdenství získali tuto milost?

- přijmout svátost smíření buď v den svátku Božího milosrdenství nebo před svátkem,
- přistoupit k svatému přijímání,
- plnit podmínky úcty k Božímu milosrdenství, to znamená:
 - a) důvěřovat Bohu,
 - b) plnit skutky milosrdenství vůči bližním,
- nemít zalíbení v žádném hříchu.

zprac. red. ABM ■

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ, v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVIČIÁ

- ul. Siostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITY V ČESKÉ REPUBLICE

- Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/Labem
- K roundě 81/6, 128 00 Praha 2

Bazilika Božího milosrdenství
v Lagiewnikach – Krakov

PRVNÍ KONGRES O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ V ČESKÉ REPUBLICE

Máme velkou radost, že se v květnu tohoto roku bude konat první národní kongres o Božím milosrdenství v České republice. Tento kongres se bude konat v rámci světových kongresů o Božím milosrdenství, které probíhají od roku 2008. Přinášíme vám informace o kongresu a zveme, abyste se připojili k této pro šíření úcty k Božímu milosrdenství v České republice tak významné události.

Historie

Myšlenka kongresů o Božím milosrdenství vznikla v roce 2002. Bylo to v srpnu, kdy papež Jan Pavel II. během své pouti do Polska posvětil novou baziliku Božího milosrdenství v Lagiewnikach v Krakově, kde zemřela svatá sestra Faustyna Kowalská, a odevzdal svět Božímu milosrdenství. Mše svatě se zúčastnili mimo jiné také kardinál Barbarin, který byl tehdy ještě arcibiskupem v Lyonu, a kardinál Schönborn, arcibiskup vídeňský. Žádný z nich nebyl nijak zvlášť angažován v úctě k Božímu milosrdenství. Kardinál Barbarin ale potom říkal, že když uslyšel slova Svatého otce o Božím milosrdenství, pochopil, že je to záležitost velice podstatná a naléhavá. Společně s kardinálem Schönbornem se shodli na tom, že to je volání – oficiální a velice důležité, na které můžeme odpovědět v prostoru naší svobody „ano“, nebo „ne“ – ale odpovědět je třeba, a že toto volání směřuje k celé církvi. A právě proto, aby všeobecná církev mohla na ně odpovědět, vznikla myšlenka kongresů o Božím milosrdenství.

Smyslem kongresů o Božím milosrdenství je, aby skrze společnou modlitbu, re-

flexi, setkání a výměnu zkušeností si církev více uvědomila Boží milosrdenství a byla jím více motivována. Kardinál Barbarin používá slovo „reformátování“ – základní přeprogramování. Boží milosrdenství by mělo proniknout do různých úrovní a aspektů poslání církve tak, aby se stalo interpretačním klíčem ke všemu. Příkladem může být Asie, kde jsou křesťané v menšině. Tam je právě vidět přesvědčení, které sdílí také nekřesťané, že postoj milosrdenství je budoucností světa.

Cílem kongresu je proto pozvat k reflexi nad Božím milosrdenstvím, aby pravda o Božím milosrdenství pronikla do vědomí současného člověka a do života církve a probouzela v srdcích věřících důvěru k Bohu. Určité je to proces, a proto také myšlenka kongresů předpokládá, že to bude cesta a že kongresy se budou konat cyklicky – nejdříve světové, pak kontinentální i v jednotlivých zemích a pak opět světové.

V roce 2008 se v Římě konal první světový kongres o Božím milosrdenství, druhý se bude konat v říjnu tohoto roku v Krakově v Polsku. Mezi nimi se konají kongresy v jednotlivých zemích, po celém světě.

20.–22. KVĚTNA 2011 – NOVÉ MĚSTO NA MORAVĚ / SLAVKOVICE

I. NÁRODNÍ KONGRES O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

pod záštitou Mons. ThLic. Vojtěcha Cikrleho, biskupa brněnského

Pátek, 20. května 2011
Slavkovice, kostel

- 15.00 Hodina milosrdenství. Modlitby vedené **Kongregací sester Matky Božího milosrdenství**.
- 17.30 **Kongresy o Božím milosrdenství ve světě (multimediální prezentace): Otcové pallotini.**
- 18.30 **MŠE SVATÁ** na zahájení kongresu.
- 20.00 Zamyšlení nad Božím milosrdenstvím.
- 21.00 Slovo na úvod kongresu: **R.D. Patrice Chocholski, světový koordinátor kongresů o Božím milosrdenství.**
- 22.00 Adorace za dobré plody kongresu – do 7.00 hod. ráno.

Sobota, 21. května 2011
Nové Město na Moravě, kulturní dům

- 07.00 – 8.30 Registrace účastníků.
- 08.30 **Modlitba o světlo Ducha Svatého a pozdrav účastníkům kongresu: Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský.**
- 09.00 I. přednáška: **Petr Šandera, Th.D., brněnský biskup Církve československé husitské: Bůh Marie Magdalské. Bůh proměňuje hříšníky ve svědky milosrdenství. Krize víry – příčina, nebo důsledek popírání hříchu?**
- 10.00 Přestávka. Prezentace knih a materiálů nejen o Božím milosrdenství.
- 10.30 II. přednáška: **MUDr. Viola Svobodová, Hospic sv. Alžběty v Brně: Bůh Petra a Jidáše. Jak zacházíme s Božím milosrdenstvím.**
- 11.30 III. přednáška: **Mons. Josef Hrdlička, pomocný biskup olomoucký: Bůh svatého Tomáše.**
- 12.30 Oběd.

- 14.30 IV. přednáška: **Mons. ThDr. RNDr. Ladislav Hučko, CSc., apoštolský exarcha, generální sekretář ČBK: Bůh svatého Pavla. Milosrdenství a spravedlnost. Čím a kdo nás ospravedlňuje. Spása je dar. Není milosrdenství (jeden z projevů lásky) bez pravdy a spravedlnost bez milosrdenství.**
- 15.30 Modlitba se sv. Faustynou: **Kongregace sester Matky Božího milosrdenství.**
- 16.00 V. přednáška (multimediální): **P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC: Bůh svaté Faustyny. Poselství o Božím milosrdenství na základě zjevení sv. sestry Faustyny Kowalské. Začátek a vývoj úcty, nedorozumění a předsudky.**
- 17.00 Přemístění do Slavkovic.

■ Slavkovice, kostel

- 18.00 **MŠE SVATÁ – Mons. ThLic. Vojtěch Cikrle, biskup brněnský.**

■ Slavkovice, nahoře

- 19.30 Večerní program o Božím milosrdenství, posezení u ohně, prezentace pěší pouti k Božímu milosrdenství (setkání s poutníky, promítání, svědectví).

Neděle, 22. května 2011
Nové Město na Moravě, kulturní dům

- 08.30 Ranní modlitba se sv. Vincencem de Paul: **Společnost Dcer křesťanské lásky sv. Vincence de Paul.**
- 09.00 VI. přednáška: **Mons. Mgr. Jiří Mikulášek, generální vikář brněnské diecéze: Boží milosrdenství v kontextu druhého příchodu Krista.**
- 10.00 VII. přednáška: **Ludvík Kolek, komunita Emmanuel: Boží milosrdenství v čase a prostoru. Milosrdenství a znamení doby.**
- 11.00 Přestávka. Prezentace knih a materiálů nejen o Božím milosrdenství.
- 11.30 VIII. přednáška: **Prof. Jan Machniak, Th.D., vedoucí katedry spirituální teologie na Papežské univerzitě Jana Pavla II. v Krakově: Boží milosrdenství v učení Jana Pavla II.**
- 12.45 Slovo na závěr kongresu, společná modlitba Anděl Páně, oběd.

■ Slavkovice, nahoře

- 14.30 Zamyšlení nad Božím milosrdenstvím:
ThLic. Ing. Zdenek Wasserbauer, Th.D.
- 15.30 Korunka k Božímu milosrdenství. Příprava ke mši svaté.
- 16.00 **MŠE SVATÁ** na závěr kongresu s aktem zasvěcení Božímu milosrdenství. Předsedá **Mons. Jan Graubner, arcibiskup olomoucký a metropolita moravský, za účasti českých a moravských biskupů.**

MŠE SVATÁ SE ZASVĚCENÍM BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

Integrovanou částí kongresu je mše svatá v neděli 22. května. Je to mše svatá na závěr kongresu spojená s aktem zasvěcení Božímu milosrdenství. Na této mši svaté, která se bude konat v neděli 22. května od 16 hod., očekáváme několik tisíc věřících.

Pokud se nebudete moci zúčastnit jiných částí kongresu, zve vás na tuto mši svatou s aktem zasvěcení Božímu milosrdenství v neděli 22. 5. 2011 od 16.00 hod.

Věříme, že každý, kdo přijede na tuto mši svatou, pomůže zviditelnit Boží milosrdenství a že tato mše svatá bude naším společným, povzbudivým svědectvím pro ostatní.

PRAKTICKÉ INFORMACE

Chtěl bych zdůraznit to, že kongres bude probíhat na dvou místech: v kulturním domě v Novém Městě na Moravě, kde budou přednášky, a ve Slavkovicích. To, co se bude odehrávat ve Slavkovicích, je otevřeno všem, ale vstup na přednášky je omezen

kapacitou sálu – proto je třeba si rezervovat místo a přihlásit se. Ještě stále jsou volná místa, ale rozhoduje pořadí přihlášek. Po přihlášení obdržíte od nás dopis, ve kterém budou všechny potřebné informace.

Přihlásit se na kongres můžete na tel. čísle: **566 502 855**, e-mailem: info@slavkovice.cz nebo poštou na adrese: Otcové pallo-tini, Jámy 71, 592 32 Jámy. Prosíme, sdělte nám svou adresu a telefon a – to je velice důležité – **napište, zda máte zájem o informace ohledně ubytování a stravování.**

PODĚKOVÁNÍ A PROSBA

V souvislosti s přípravou kongresu Vám děkujeme za Vaši pomoc. Zároveň se na Vás obracíme s prosbou, abyste nás i nadále v organizaci kongresu doprovázeli svou modlitbou, utrpením a finanční pomocí. Při plánování kongresu jsme nevěděli, že se vyvine v tak velkou akci. Jsme rádi, protože to pomůže lépe zviditelnit poselství o Božímu milosrdenství. Je to však finančně náročné, proto budeme vděční za každý Váš dar. Pokud byste chtěli pomoci, můžete použít složenku, kterou naleznete v „Apoštolu“, nebo můžete poslat dar na účet č.: 35 – 621 921 0237/0100 (variabilní symbol: 22511).

Ať Vám Pán vynahradí Vaši štědrost!

PĚŠÍ POUŤ K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

V sobotu 23. července 2011 už potřetí vyjdeme na poutní cestu, letos ale půjdeme do Slavkovic ze dvou směrů: z Fulneku a z Říčán u Prahy. Vytvoříme tak dva proudy Pěší pouti k Božímu milosrdenství. Trasa z Říčán bude rozhodně kratší než ta z Fulneku, která čítá 185 km. Obě trasy vedou překrásným krajem, cestou navštěvujeme poutní místa zasvěcená Blahoslavené Panně Marii, její matce sv. Anně a jiným světcům. Poutníci obou proudů se setkají v pátek 29. 7. u cíle, kterým je poutní kostel Božího milosrdenství a sv. sestry Faustyny ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě. Tam se až do sobotního poledne budeme společně modlit, zpívat,

sdílet zážitky z pouti. Nebude chybět ani příležitost k delšímu bdění před Nejsvětější Svátostí v poutním kostele. V sobotu 30. 7. bude dopoledne sloužena mše svatá; hlavním celebrantem bude o. Marek Dunda, farář z Vranova nad Dyjí a mnohaletý poutník.

Zvu také vás na pěší pouť. Poďte s námi, pokud cítíte, že Boží milosrdenství potřebujete nebo pokud je chcete vyprosit svému bližnímu. Pokud vám například zdraví nedovolí zúčastnit se celé pouti, přijďte do Slavkovic na pátek a sobotu (29.–30. 7.) načerpat z duchovních plodů Pěší pouti k Božímu milosrdenství.

P. Tomasz Kazański SAC

Podrobné informace o tom, jak vypadá naše společné putování, články a snímky z minulých poutí najdete na www.pout.cz. Na pouť se můžete přihlásit buď na webových stránkách (doporučujeme), anebo telefonicky: 566 502 857

■ Z těch duchovních drahokamů to byla skutečnost, jak jsme se během putování setkávali s Bohem. S Bohem v kráse a rozmanitosti přírody, kterou jsme procházeli, s Bohem ve mně, mluvil ke mně v lidech, co šli se mnou, v každodenních duchovních promluvách, ve svátostech, v lidech, kteří nás přijímali k sobě.

Všude byl, Milosrdný, Laskavý, Milující, Štěrý, Spravedlivý, Plný lásky, Bůh a Otec všech. Na pouť jsem vyšla s batůžkem na zádech a v sobě jsem měla srdce s úmysly svého putování. O týden později jsem se vracela zase s batůžkem na zádech, ale v sobě jsem měla srdce plné díky. **Poutnice Renata ■**

„BUDETE MÝMI SVĚDKY...“

ŠTĚPÁN KARDINÁL TROCHTA MUČEDNÍK A VYZNAVAČ

1. ČÁST

Na pamětní desce v litoměřické katedrále se o kardinálu Trochtovi uvádí: ...in via crucis populum suum fortiter precebat (statečně předcházel svůj lid na cestě křížové). Myšlenka přesně vystihuje tragický osud muže, Čecha, kněze, charismatické osobnosti, prvního českého biskupa-salesiána, který téměř 13 let svého života prožil ve věznicích – nejdříve nacistických, poté komunistických. Biskupem litoměřickým byl 27 let, funkci ale mohl vykonávat necelých devět let.

Seminář

V roce 1927 odešel Trochta z Itálie do Fryštáku (nedaleko Holešova), kde stál u zrodu prvního salesiánského ústavu u nás. Zde rok pomáhal s „rozjezdem díla“, pak byl znovu poslán na studia do Turína. V červnu 1932 byl promován doktorem teologie a v červenci přijal kněžské svěcení. Poté se vrátil zpátky do vlasti. Z Fryštáku byl Trochta v únoru 1934 poslán vybudovat ústav do Ostravy, odtud – aniž by byl areál dokončen – koncem téhož roku do Prahy-Kobylis.

Štěpán Trochta se narodil 26. března 1905 ve Francově Lhotě u Valašských Klobouk v rodině chudého zemědělce. Už jako mladý byl výborným zpěvákem, hodně studoval, četl a hrál divadlo. Od mládí mu nebyl lhostejný osud mládeže a zdánlivě ztracených lidí, proto se stal členem salesiánské kongregace. K salesiánům do Turína odešel v létě 1923 a své první řeholní sliby složil 24. září 1925. Hned po slibech začal spolu s P. Ignácem Stuchlým připravovat půdu pro příchod salesiánů do Čech. V té době byl z Trochty již výtečný pedagog a oblíbený vychovatel, který měl organizační talent, hluboké sociální citění se silnou mravní autoritou.

Doktorem
teologie
1932

Mladá léta

Křížová cesta začíná

Po obsazení Československa německými vojsky v roce 1939 gestapo pečlivě sledovalo veškerou Trochtovu činnost. Přesto Trochta pomáhal, jak mohl. Do kobyliškého salesiánského domova byl například přijat jako stavební inženýr člověk židovského původu. Působili tam i další odpůrci nacismu, například ruský choreograf Saša Leonťev a jiní.

Dne 27. května 1942 byl nedaleko salesiánského ústavu spáchán atentát na říšského protektora Reinharda Heydricha. Na druhý den ve tři hodiny ráno vnikli do kobyliškého domu čtyři členové gestapa a vynutili si vstup do Trochtova pokoje. Začal okamžitě tvrdý výslech spojený s prohlídkou jeho písemností a knihovny, vše trvalo až do 11 hodin dopoledne.

Pak gestapo odvezlo Trochtu do své centrály, kde následovaly další výslechy. Z jeho pokoje byly přivezeny též zabavené písemnosti, kázání, fotografie a také protinacistický leták, který do bytu gestapo podstrčilo. Při výsleších bylo použito tehdy typické fyzické násilí – bití, kopání, fackování. Pak byl Trochta odvezen do věznice na Pankráci, kde mnohahodinové výslechy pokračovaly. Nakonec byl sepsán protokol, který se zásadně rozcházel se skutečností, a k Trochtově spi-

su byla připojena značka „RU“ (Rückkehr unerwünscht – návrat nežádoucí).

Gestapo nechalo odvézt Štěpána Trochtu do Malé pevnosti Terezín, kde byl umístěn na celu číslo 12. Tak se poprvé setkal s územím litoměřické diecéze. Pro nastávající tvrdou životní zkoušku měl „výhodu“, že pocházel z velmi chudých poměrů, byl skromný a zvyklý na fyzickou práci, navíc byl vysoký a statný postavou. Štěpána Trochtu nejdříve zařadili do „Baukommandu“, které stavělo koupaliště pro SS a upravovalo prostor, kde sídlila posádka gestapa. Pak byl začleněn do zvláštního komanda v Ústí nad Labem. Pracovní doba byla od 5 hodin ráno až do 19 hodin večer. Vězni pracovali bez oběda na nádraží a později na kolejích pod hradem Střekov. Když jednou Trochta ztratil při práci blůzu, byl po návratu do Terezína potrestán ranami násadou od motyky po hlavě, až ztratil vědomí. V Terezíně byl rovněž vězněn a s Trochtou pracoval tehdejší rektor pražského semináře a pozdější kardinál Josef Beran.

Na konci září 1942 byl Štěpán Trochta poslán do Mauthausenu, jednoho z nejhorších koncentračních táborů. Žil v bloku 13 pod číslem 12791. V Mauthausenu dokázali vězni průměrně přežít šest týdnů až tři měsíce, Trochta žil v tomto prostředí od září 1942 až do prosince 1944. (Pokračování)

Jiří Kučera ■

Francova Lhota – rodiště kardinála Trochty

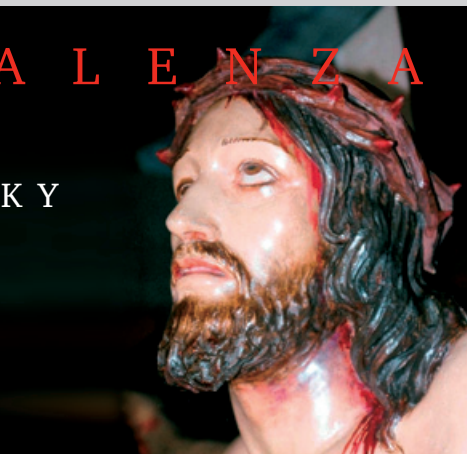
NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH...

COLLEVALENZA
POUTNÍ MÍSTO
MILOSRDNÉ LÁSKY

Poslední říjnovou neděli roku 1964 arcibiskup Karol Wojtyła, který se účastnil v Římě II. vatikánského koncilu, někde zmizel. Nebyl ani ve svém pokoji v polském Kolegiu na Aventině, ani v žádném z římských chrámů, ve kterých byly přednášeny modlitby ke cti Krista Krále. I když to neplánoval, arcibiskup tento den strávil skoro 200 kilometrů od Říma, v Collevalenze, malinkém městečku v horách Umbrie, v málo známém poutním místě Milosrdné Lásky.

Se svou „rodinou“

Kardinál Stefan Wyszyński, polský primas, který byl na podzim roku 1964 také v Římě a stál v čele polské skupiny koncilních otců, nebyl ani trochu znepokojen „zmizením“ arcibiskupa Wojtyły. Sám ho totiž poslal do Collevalenzy. Z Collevalenzy obdržel pozvání k účasti na lokálních slavnostech ke cti Krista Krále. Informoval o tom, že z důvodu špatného zdravotního stavu ho zastoupí arcibiskup Karol Wojtyła. Pro Wojtylu, 44letého arcibiskupa, bylo snadnější snášet těžkosti cesty než pro 63 let starého kardinála. V roce 1964 nebyly všechny cesty v Itálii v tak dobrém stavu jako dnes a Collevalenza byla zapomenutým horským městečkem poblíž biskupského města Todi. Toto místo si zvolila španělská řeholnice, Maria Josefa Pilar, od roku 1915 – kdy oblékla hábit – zvaná jako Matka Speranza. V Itálii byla od roku 1935. Do Collevalenzy přijela v roce 1951 se skupinkou řeholnic z řádu Sester Božího milosrdenství, který založila. Na tomto místě postavili také svůj dům otcové mužského řádu založeného Matkou Speranzou.

Dnes vede do Collevalenzy od dálnice Řím – Perugia nová cesta. Pravidelně jezdí

cí klimatizovaný autobus zastavuje přímo před poutním místem. Je tam velké parkoviště, informační centrum, restaurace a hotel. Veliká, moderní bazilika na kopci může bez problémů pojmout několik tisíc věřících – o mnoho více, než je všech občanů městečka. Když sem poprvé přijel Karol Wojtyła se skupinou hostů, sestry bydlely v pronajatém domu a mše svaté byly slouženy v malé kapli Božího milosrdenství. Bazilika, která měla zahrnout i kapli, se teprve stavěla. Ve své promluvě budoucí papež v několika slovech ukázal svůj postoj k teologii milosrdné lásky a propojil to s otázkou cti a hodnoty člověka (v té době se nad tím velice diskutovalo během koncilu). Otec Ennio Fierro byl tehdy mladým řeholníkem a dobře si pamatuje tuto návštěvu. Pamatuje se také na to, že po slavnostech polský arcibiskup dlouho mluvil s Matkou Speranzou.

Život Matky Speranzy, se kterou se budoucí papež tehdy seznámil, se pro každého, kdo zná životy mystiků, musel zdát něčím zvlášť neobvyklým – tak velice se podobal životu sestry Faustyny Kowalské. Karol Wojtyła se seznámil s úctou, o které psala sestra Faustyna, nedlouho poté, co se s otcem přestěhoval z Wadowic do Krakova. Sestra Faustyna zemřela na tuberkulózu v Lągiwnikach u Krakova v roce 1938, ve věku 33 let, jen pár dní po tom, co mladý Wojtyła začal studovat na Jagiellonské Univerzitě.

Jak Matka Speranza, tak Faustyna se narodily v chudých, neobvykle zbožných rodinách s mnoha dětmi. Maria Speranza pocházela ze španělské provincie Murcia a byla nejstarší z devíti dětí. Přišla na svět v roce 1893. Helena Kowalská se narodila o osm let později v polské vesnici Głogowiec u Lodže. Byla třetí z deseti dětí. Obě ještě před tím, než jim bylo dvacet let, zatoužily vstoupit do řádu. Španělka to učinila, když jí bylo 22 let.

Matka Speranza

Polka začala noviciát v Kongregaci sester Matky Božího milosrdenství a první sliby složila také ve věku 22 let. Obě po sobě zanechaly duchovní „Deníčky“ s popisem sobě velice podobných vizí, jejichž podstatou a jádrem bylo Boží milosrdenství.

Obě se kvůli mystickým zážitkům setkaly s nedůvěrou okolí a duchovních hierarchů – což je v takových případech spíše normální (podobnou zkušenost měl např. svatý otec Pio). V prosinci roku 1929, ještě v Madridu před emigrací do Itálie, měla španělská řeholnice během modlitby v kapli vizi Krista umírajícího na kříži, který pozvedá své oči nahoru a říká: „Otče, odpusť jim, protože nevědí, co činí.“ Na hrudi Spasitele Matka Speranza viděla červené srdce se slovem „Charitas“ a u Jeho nohou královskou korunu obklopenou nápisem: „El Amor Misericordioso“ (Milosrdná láska). Angažuje španělského umělce, Lorenzo Culloty a Valera, aby podle jejích pokynů vytvořil sochu Krista. Patnáct měsíců potom, 22. února 1931, na druhém konci Evropy, má 26letá sestra Faustyna vizi Ježíše a slyší, že má namalo-

vat obraz s nápisem „Ježíši, důvěřuji Ti!“, který bude uctíván po celém světě.

Matka Speranza opustila Španělsko několik měsíců před občanskou válkou a vzala s sebou sochu Ježíše. Po válce zakládá fundaci Božího milosrdenství, domy pro péči o chudé a bezdomovce, školy pro chudé děti – nejdříve ve Španělsku a v Itálii, pak také v Německu a v Brazílii. Začátkem 50. let byla socha přivezena ze Španělska a stala se centrálním bodem poutního místa vznikajícího v Collevalenze. U této sochy se o slavnosti Krista Krále modlil v roce 1964, po setkání s Matkou Speranzou, arcibiskup Wojtyla.

Deset měsíců po návštěvě v Collevalenze přijal arcibiskup Wojtyla návštěvu P. Sopocka. Když se ho P. Sopocko zeptal, kdy by mohl začít diecézní proces před blahoreče-

ním sestry Faustyny, odpověděl: „Tato věc je u mě první.“ Proces, který je začátkem dlouhé cesty k blahorečení, byl zahájen 22. října 1965. V Collevalenze Matka Speranza píše v tomto čase významná slova: „Bylo mi řečeno, že přijde den, kdy Svätý otec navštíví toto poutní místo.“ Kdy by to ale mělo být? Matce Speranze je 72 let. Ani Jan XXIII., ani Pavel VI., kteří ji přijímali na soukromých audiencích, do malé Collevalenzy nepřijeli. Jan Pavel I. tam byl dříve jako benátský patriarcha.

Přesně třináct let od podepsání dekretu zahajujícího diecézní proces před blahorečením sestry Faustyny, 22. října 1978, začala na náměstí sv. Petra ve Vatikánu mše svatá na zahájení pontifikátu nového papeže, Jana Pavla II. Do srdce 85leté Matky Speranzy trpící nemocemi vstoupila nová naděje, že se možná přece dočká splnění předpovědi.

Přišel květen roku 1981. V Collevalenze se začali obávat, že se Matka Speranza, která se zatím nedočkala návštěvy Svatého otce, blíží ke konci života. V noci předcházející ráno 13. května měla podivuhodné torze. Zvracela krev. Byla velice slabá a bledá, množství krve v jejím žaludku se zdálo nepochopitelně veliké a množství červených krvinek bylo minimální. Doktoři, kteří nevěděli, jakou to má příčinu, byli bezradní. Chtěli ráno převést Matku Speranzu do nemocnice v Todi na podrobné vyšetření a léčbu, ale nemocná – přestože byla ve stavu ohrožení života – vyznala, že Pánu důvěřuje více než medicíně. Přes všechny rady a prosby zůstala doma. Odpoledne přišla zpráva o atentátu na náměstí sv. Petra, o zasažení Svatého otce a operaci na klinice Gemelli, která mu zachránila život. Tehdy množství červených krvinek u Matky Speranzy kleslo na kritickou úroveň. Když doktoři už uvažovali o nutnosti transfuze, před-

stavená náhle řekla, že je jí lépe. A opravdu – v krátké době se zřetelně zlepšil její zdravotní stav, přestože její organizmus dostával jen vitaminy a glukózu. Po několika dnech se stav červených krvinek vrátil – bez speciálního léčení – na správnou úroveň.

O tom, co se odehrávalo v papamobilu ve chvíli po tom, co Ali Agca střelil na papeže, víme hlavně ze svědectví kardinála Stanisława Diwisze, osobního sekretáře Svatého otce. Víme, že papež, zasažen do břicha, slabnoucí a krvácející, se modlil střelné modlitby k Matce Boží. Ale v autě byl také druhý sekretář, P. John Magee, který se potom stal biskupem jedné irské diecéze. Podle jeho slov se papež, než omdlel, pomodlil tichým hlasem modlitbu k Božímu milosrdenství.

Po léčení na klinice a pobytu v Castel Gandolfo bylo prvním místem, které se Svätý otec rozhodl navštívit, poutní místo Milosrdné lásky v Collevalenze. Pro návštěvu byla zvolena – podobně, jak to bylo v roce 1964 – slavnost Ježíše Krista Krále. V roce 1981 připadala tato slavnost na 22. listopadu.

Po příletu na poutní místo vrtulníkem italské armády se Svätý otec nejprve modlil o samotě před sochou milosrdného Ježíše. Potom, v homilii, kterou přednesl během mše svaté, zdůvodnil svou přítomnost na

Setkání po letech

tomto místě v návaznosti na prezentaci encykliky „Dives in misericordia“ a na události atentátu z 13. května, které – jak sám vyznal – se staly jeho osobní zkušeností s Božím milosrdenstvím. Vatikánské protokoly nezaznamenaly rozhovor papeže s Matkou Speranzou, zachovala se ale fotografie, na které papež objímá a otcovsky líbá Matku Speranzu.

O necelého půl roku později přidelil Jan Pavel II. kostelu v Collevalenze titul baziliky minor. Matka Speranza žila ještě několik měsíců, zemřela v únoru roku 1983 ve věku skoro devadesát let. Byla pohřbena v kryptě baziliky a k jejímu hrobu přichází mnoho poutníků.

Bazilika v Collevalenze

zprac. P. Wojciech Zubkowicz SAC ■
použito: Zbigniew Żbikowski, Jan Paweł II
i matka Speranza. www.rzeczpospolita.pl,
Nr. 33, 17. 08. 2002
Více informací na: www.collevalenza.it

Jan Pavel II. u sochy milosrdného Ježíše

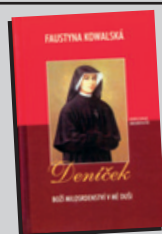

NEBOJUJ S TMOU, ROZSVIŘ SVĚTLO!

Nabízíme vám možnost posláni brožurky, která vznikla jako malý průvodce v oblasti Božího milosrdenství. Může to být dobrý dárek pro vaše známé a pro všechny, které byste chtěli oslovit Božím milosrdenstvím. Brožurka je formátu „Apoštola“ (A5), má 48 stran. Cena není stanovena, za brožurku můžete přispět složenkou, která je přiložena.

Brožurku si můžete objednat na adrese:

Otcové pallotini, Jámy 71, 592 32,
tel. 566 502 855, 774 521 531, email: info@slavkovice.cz

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem.

Váz., 671 str., 399 Kč

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky propracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Strídáním textů ze života světice s příběhem dnešních vysokoškolaček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska.

Váz., 175 str., 219 Kč

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

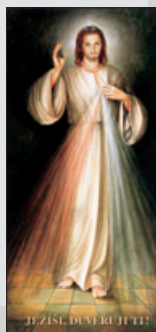
Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

Nabízíme vám **ZDARMA** možnost posláni obrázků milosrdného Ježíše (velké: 14×29,3 cm, balení po 5–7ks.; malé: 7,5×15,5 cm, balení 50 ks.) Při objednávání sdělte, prosíme, **svoji přesnou adresu**, počet balení a druh obrázků (velké nebo malé).

OBRÁZKY NEJSOU URČENÉ K PRODEJI, ALE K ROZDÁVÁNÍ ZDARMA!

Obrázky si můžete objednat: Společnost katolického apoštolátu
Jámy 71, 592 32 Jámy, tel. 566 502 850,
774 521 531, e-mail: objednavky@apostol.cz

Váš příspěvek pomůže získat prostředky na další vydávání časopisu.

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok. Konkrétní cena není určena. **Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!**

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké. Sdělte nám jejich adresu a my jim pošleme „Apoštola Božího milosrdenství“.

Společnost katolického apoštolátu

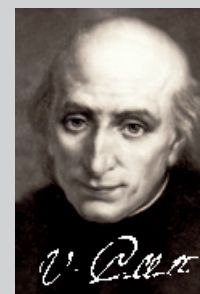
Jámy 71, 592 32 Jámy

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

„Apoštola Božího milosrdenství“ si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.
Tel.: 566 502 850, fax: 566 502 851, mobil: 774 521 531, e-mail: objednavky@apostol.cz
Na stránce: www.apostol.cz najdete objednávací formulář!

POSLALI JSTE DAR NA „APOŠTOLA“ PŘEVODEM Z ÚČTU A ČASOPIS NEPŘIŠEL NA VAŠI ADRESU?

Vážený čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispějí převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zasílání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

OTCOVÉ PALLOTINI

Jsmo společenstvím kněží a bratří.

Název „pallotini“ pochází od našeho
zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).

■ 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.

■ Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.

■ Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

Otcové pallotini, tel. 731 604 365 (Páter Pavel), mojepovolani@pallotini.cz

Komunita ve Fulneku: Kostelní 111, 742 45 Fulnek, tel. 556 740 122

Komunita v Jámách: Jámy 71, 592 32 Jámy, tel. 566 502 850

Vaše úvahy, postřehy nebo návrhy ohledně časopisu a svědectví o působení Božího milosrdenství ve vašem životě pošlejte poštou na adresu redakce nebo e-mailem na adresu: redakce@apostol.cz.

PANNA MARIA
A SVATÝ JAN
POD KŘÍŽEM

Ó Maria, dnes pronikl Tvou
svatou duši strašný meč,
nikdo kromě Boha o Tvém
utrpení neví. Tvá duše se
nehroučí, ale je statečná,
neboť je s Ježíšem.
Sladká Matko, spoj moji duši
s Ježíšem, neboť jen tehdy
přečkám všechny zkoušky a jen
ve spojení s Ježíšem budou mé
maličké oběti Bohu milé.
Nejsladší Matko, poučuj mě
o vnitřním životě, nechť mě
meč bolesti nikdy nezlomí.
Ó Panno čistá, vlej mi do srdce
statečnost a střez ji.

(Den. 915)